

[Lilli Gyldenkilde]

om. Vi skal vejlede, vi skal oplyse om, at de skal gå ind i nogle andre uddannelser. Ja men det har vi gjort i årevis; i årevis har vi kørt den linje fra folketingets side. Jeg husker, at vi i 1978 første gang stillede forslaget om, at vi bliver nødt til at kvotere, for vi kunne jo se udviklingen, og i dette tilfælde har jeg været ked af, at jeg har fået ret. Udviklingen er gået den vej, sådan at vi stadig væk står og råber, at vi må gå ind i kønskvoteringen. Jeg er egentlig ked af at sige det, men jeg synes, jeg er nødt til at sige, at fru Jytte Andersen var indstillet på, at der måtte gøres noget på dette område – det samme var fru Hanne Severinsen, og det samme har ligestillingsrådet været – og vi kan godt ride op alle de problemstillinger, der ligger i det her, men bud på, hvordan vi skal gøre ud over at oplyse og vejlede, er der rent faktisk ikke. Hvorfor stiller man ikke et konkret krav og siger: godt, nu har vi vist, at vi har nogle gode erfaringer med de 14 ligestillingskonsulenter, vi har ansat her i landet. Det må være muligt at ansætte yderligere 14 og derved få en dobbelt effekt af det, for ellers kommer vi jo aldrig ud af den situation, vi er i. Der er brug for flere ligestillingskonsulenter. Jeg havde håbet, at det var en af de mindste ting, man kunne tage frem i denne sammenhæng. Det var det desværre ikke, men vi kan jo håbe på, at man kan råbe så højt og så længe, at det til sidst lykkes at få det gennemført.

Det næste, der har været tale om, er disse datastuer. Jeg synes også, det er rigtigt og vigtigt, at den skærmskræk, nogle mennesker har, bliver taget væk, og dermed har jeg forhåbentlig også for Gud ved hvilken gang sagt, at vi ikke er teknologistormere i SF. Det er vigtigt, at den skærmskræk kommer væk, og derfor er det udmærket, at man kan gå ind og prøve at sidde og trykke på disse duppeditter og lave kurver, og hvad ved jeg, men det er ikke nok. Hvis de datastuer skal blive til noget fornuftigt, skal man også lære noget om, hvordan man programmerer, og hvem det er, der gør det, så man får lyst til også at beskæftige sig med den side af det. Endvidere må vi få nogle oplysninger frem om, hvordan vi kan indrette et arbejdsmiljø, så vi ikke sidder og får flimren for øjnene, hudslæt og alle de stresssymptomer, som er en følge af, at man sidder for længe ved skærmen. Hvis sådan nogle ting kommer ind

i det, kan der blive ræson i det, men hvis det bare kommer til at fungere på den måde, at det bliver reklame for hele EDB-halløjet, og at vi skal ud at konkurrere med USA og Japan, og hvad ved jeg – den nye teknologi er jo vor tids Messias – så giver jeg ikke ret meget for det, for så bliver kvinderne i den fastlåste position, hvor de bare sidder og trykker på nogle nye knapper, hvor de tidligere skrev på en skrivemaskine.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg synes, det er en lidt forenklet problemstilling at forestille sig, at fordi det har været en succes med 14 ligestillingskonsulenter, vil vi få dobbelt succes med 28. Jeg tror, at det, vi har brug for, er en debat om det, og, som jeg nævnte, at vi får gjort hele arbejdsmarkedet mere familievenligt og mere fleksibelt, for det, kvinderne faktisk vælger sig ind på, er nogle af de arbejdsområder, hvor de ved at de kan kombinere de to ting, for det vil de nemlig.

Så siger fru Lilli Gyldenkilde, at det var godt, at jeg i det mindste var enig, når det gælder det med skærmterminaler, og det er også rigtigt. Jeg synes bestemt ikke, at tanken om damen, der sidder dér bag skærmen med børnene bagved, er nogen rar tanke, og jeg tror heller ikke, det vil være særlig godt for ligestillingen, eller at ret mange kvinder vil vælge det, men hvorfor vil de ikke det? Det er jo også et spørgsmål om både vores familiemønster og vores boligkvarterer. Det er klart, at det ville være sjovere at sidde derhjemme, hvis man havde et udmærket sted at bo og en masse mennesker omkring sig, men hvis man sidder i en 1½ værelses lejlighed med to børn, er det ikke spor morsomt. Det har altså også noget at gøre med, hvilke miljøer vi har skabt, hvilket familiemønster vi har, og hvilke nabofællesskaber vi har. Og jeg synes ikke, man må være blind for, at der kan være mange gode ting ved, at teknikken fører til mere decentrale arbejdspladser; om det så lige akkurat skal være derhjemme i dagligstuen, kan diskuteres. Det kommer meget an på, hvordan dagligstuer i fremtiden vil blive brugt. Det kan jo være, vi får så megen fritid, at der vil foregå mange aktiviteter, og så behøver det ikke at være helt så slemt,